

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρρουφῶ. Τὸ ἀναρρούφισμα κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα. Ὁ τύπ. καὶ μεσν. Πβ. Διήγ. παιδιόφρ. στ. 718 (ἐκδ. Wagner σ. 166) «καὶ εἰς τὸ ἀναρρούφισμα τῆς ἐγκαρισματέας | ὁ ὄνος ἐκατέπιεν γραφὴν τοῦ βασιλέως».

1) Ἡ ἀναρρόφησης ποτοῦ διὰ τοῦ στόματος Κυδων. Κῶς: Σκύφτω, μπηόμαι 'ς τὸ 'νερρούφημα καὶ ρουφῶ το γούλον. 2) Ὁ μετὰ λυγμῶν κλαυθμὸς Λέσβ. — Α' Εφταλ. ἐνθ' ἄν.: Ἄλλο πρὸς τῶρα δὲν ἄκουες παρὰ κλάψες καὶ ἀναρρουνήματα Α' Εφταλ. ἐνθ' ἄν. 130. Σὲ κάθε ἀποσταμένο τους πάτημα βγαίνανε ἀναστεναγμοὶ καὶ ἀναρρουνήματα αὐτόθ. 137.

ἀναρρούφι τό, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρρουφῶ.

1) Ρόφημα: Φρ. Τό 'καμε ἀναρρούφι (τὸ ἐρρόφησε, τὸ κατέφαγε αὐθωρεῖ). 2) Ὁ τόπος ἐν ᾧ καταπίνονται τὰ καταπίπτοντα ὕδατα. Πβ. ἀναρρούφα 2. 3) Ἐπιρρηματ., ἐλαφρῶς, ἐξ ἐπιτολῆς (ἐκ τῆς σημ. τοῦ ταχέως, ἀπνευστὶ πίνειν τι): Ὁργῶνω τὸ χωράφι ἀναρρούφι. Τὸ πάμε ἀναρρούφι τὸ χωράφι.

ἀναρρουφῶ Δ.Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) — ΕΛυκούδ. ἐν Ἡμερολ. Μ.Ελλάδ. 1923 σ. 122. — (Εβδομαδ. Τύπ. 28 Ἰουλίου 1934) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀναρρῶν Σκόπ. ἀνερρουφῶ Α.Κρήτ. ἀνιρρῶν Ἰμβρ. Κυδων. Λέσβ. 'νερρουφῶ Κῶς Ρόδ. 'νιρριφῶ Μακεδ. Μέσ. ἀνιρρουφειοῦμι Δαρδαν. ἀνιρρῶφειμί Ἰμβρ. ἀνιρρῶφειμί Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναρροφῶ.

1) Εἰσάγω τι εἰς τὸ στόμα δι' εἰσπνοῆς, ροφῶ ἐνθ' ἄν.: Ἀναρρουφῶ νερό Κρήτ. Ἡ φουσκοθαλασσιὰ... ἐσπρωχνε δυνατὰ ὄξω 'ς τὴν ξηρὰ τὸ κῆμα καὶ ἀμέσως πάλι τὸ ἀναρρουφούσε τὸ ἀντιμάμαλο ΕΛυκούδ. ἐνθ' ἄν. Τὰ κορίτσια κλαίγανε ἀγκαλασμένα, ἀναρρουφούσανε τὰ δάκρυα τους καὶ λέγαν ἀδιάκοπα πῶς δὲν ξέρουν (Εβδομαδ. Τύπ. ἐνθ' ἄν.) || Φρ. Θὰ σὶ 'νιρρῶφῆξον! (ἀπειλητικὴ) Μακεδ. Συνών. ροφῶ. β) Ἀνασύρω δι' ἰσχυρᾶς εἰσπνοῆς εἰς τὰ ἐνδοτέρω, ἐπὶ τῶν βλεπνιδῶν ἐκκρίσεων τῆς ρινὸς Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ.: Τὸ παιδί ἀναρρουφᾷ τοὶ μύξες του Κρήτ. Ἀναρρουφᾷ τὴ μύτι του (βραχυλ. ἀντὶ τοῦ μύξες τῆς μύτις του) Λεξ. Δημητρ. 2) Ἀναρρίπτω τὸ ἀπορροφηθὲν ὕδωρ, κυρίως ἐπὶ θαλάσσης, ἀναρροιβδῶ Πελοπν. (Λακων.) 3) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ λυγμῶν Κυδων. Λέσβ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. Συνών. ἀναλυγγίζω 1, ἀναλυγγίζω, ἀνασέρνω. 4) Μέσ. ἀποσύρομαι με ἀπότομον βαθεῖαν εἰσπνοὴν ἐκ φόβου ἐπὶ τῇ προσεγγίσει ἢ ἐπαφῇ ἐνοχλητικοῦ ἢ ψυχροῦ τινος πράγματος Ἰμβρ. Σαμοθρ.: Γιατί ἀνιρρῶφεισί; Μὴν ἀνιρρῶφεισί καὶ ξικουλλοῦν οἱ βιδούζις Ἰμβρ.

ἀναρροχάζω Λεξ. Βλαστ. (λ. ἀναροχάζω) ἀναρροχάζου Στερελλ. (Καλοσκοπ.) ἀναρρῶχάζου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀναρροχιάζω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ροχάζω.

1) Ρέγγω, ἐπὶ ψυχορραγούντος Πελοπν. (Λακων.) 2) Στενάζω Πελοπν. (Λακων.): Γιά δὲς πῶς ἀναρροχιάζει! Συνών. ἀναστενάζω. 3) Παράγω ἰσχυρὰν βοήν, ἤχῳ, ἀντηχῶ Πελοπν. (Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Βλαστ.: Ἐρρῶξαν ἓνα τ'φέξ' καὶ ἀναρροχάξαν οὔλα τὰ β'νά Αἰτωλ. || Φρ. Ἀναρροχάξ' οὐ κόσμους (ἐπὶ πράξεως γενομένης διαβοήτου) αὐτόθ. Συνών. βοῦίζω. 4) Ἐκβάλλω διατόρους κραυγὰς Στερελλ. (Καλοσκοπ.): Τί ἐπαθὶς καὶ ἀναρροχάξις;

ἀναρρόχασμα τό, Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρροχάζω.

1) Ὁ ρόγχος τοῦ κοιμωμένου Λεξ. Βλαστ. Συνών. ροχάλισμα. 2) Ἀντήχησις Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Δημητρ.

ἀναρρύω Λευκ. Πελοπν. (Λακων.) ἀναρρύζω Πελοπν. (Μάν.) ἀναρρῶ Πελοπν. (Λακων.) ἀναρροῦ Πελοπν. (Μάν.) Μέσ. ἀναρρύνεμαι Πελοπν. (Μάν.)

Τὸ ἀρχ. ἀναρρύω. Τὸ ἀναρρῶ ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀναρρυῶ. Περί τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ ἀν- ἐν τῷ ἀρρῶ ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾶ 43 (1931) 72.

Α) Ἐνεργ. 1) Σφύζω τινὰ κινδυνεύοντα Λευκ. Πελοπν. (Λακων.): Βρέθη καὶ μ' ἀνάρρυνε ἓνας παῖδος, εἰταμὴ θὰ με τρώσει τὰ σκυλλία (εἰταμὴ = εἰδεμὴ) Λακων. Ἀνάρρυνσέ με ἀπ' τὰ σκυλλία Λευκ. 2) Διαχωρίζω τοὺς διαπληκτιζομένους Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Μπήκε 'ς τὴ μέση καὶ τοὺς ἀνάρρυνε Λακων. Ἦτανε ἀρπασμένες ἀπὸ τὰ μαλλία καὶ τοῖς ἀνάρρυνε Μάν.

Β) Μέσ. 1) Ὑπεκφεύγω τὸν κίνδυνον Πελοπν. (Μάν.): Πῆγε γὰρ τότε βαρέση, ἀλλὰ 'κεῖνος ἀναρρύθη καὶ ξέφυγε Μάν. Συνών. ξεφεύγω. 2) Ἀνθίσταμαι, ἐναντιώνομαι Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Σὰν ξύλο στέκεσαι καὶ καθόλου δὲν ἀναρρύνεσαι Λακων. Δὲ βορεῖ ν' ἀναρρυνθῇ Μάν.

ἀναρρώνω Ἀμοργ. Μέσ. ἀναρρώνομαι ΝΠολίτ. Παροιμ. 4,583

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναρρώννυμι. Ὁ μεταπλασμός ἐκ τοῦ ἀορ. ἀνέρωσα κατὰ τὸ ἐφανέρωσα - φανερώνω κτ.

Ἐμβάλλω δυνάμεις εἰς τινα, ἐνισχύω τινὰ ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. φρ. Ἄν δὲ δύνασαι, ἀναρρώσου (αἰσθανόμενος ἀδυναμίαν πρὸς ἐκτέλεσίν τινος μὴ μικροψύχει, ἀλλ' ἐπιδείκνυε τόλμην, διότι πιθανῶς θ' ἀποσοβήσης οὕτω τὸν κίνδυνον) ΝΠολίτ. ἐνθ' ἄν. || Ἄσμι.

Κ' ἔπειτα σὰν τὸν πάρωμε | τί θὰ τὸν ἀποκάμωμε;

— Ὅταν τὸν ἀναρρώσωμε, | θὰ τότε στεφανώσωμε

Ἀμοργ.

ἀνάρτευτος ἐπίθ. Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *ἀρτεντός < ἀρτεύω.

Ἀνάρτυτος 1, ὁ ἰδ.: Ἀνάρτεντο φαεῖ. Ἀνάρτεντα λάχανα.

ἀνάρτιν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Οἶν.) ἀνάρτι Πόντ. (Ἀμισ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ἀρτύζω, δι' ὃ ἰδ. ἀρτύνω.

Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 167 κέξ.

Τὸ ἀνάλατον, ἐπὶ φαγητοῦ: Ἀνάρτιν φαγεῖν Οἶν. Συνών. ἀνάλιν. Πβ. ἀνάλιστος.

ἀνάρτυτος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀνάρτυτους βόρ. ἰδιώμ. ἀνάρτι-τους Μακεδ. (Βελβ. Βέρ.) ἀνάρτετος Πόντ. (Κερασ.) ἀνάρτυστος Θήρ. Νίσυρ. Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) ἀνάρτυγος Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) ἀνάρτυγους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνάρτ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνάρκυσσε Τσακων. ἄρτυτος Ρόδ. ἄρτυστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. Τραπ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀνάρτυτος. Τὸ ἄρτυτος ἄνευ συνθέσεως κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ *ἀρτυτός < ἀρτύνω. Περί τῆς στερητικῆς σημ. τοῦ ἀρκτικοῦ α ἔνεκα τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

1) Ὁ μὴ περιέχων ἄρτυμα, ἥτοι ἄλας, ἔλαιον, βούτυρον κτ., ἐπὶ φαγητοῦ σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) Τσακων.: Ἀνάρτυτο φαγεῖ σύνθηθ. Ἡ μαγει-

